

hoc in gaudet huiusmodi et folia ista esse et carere. quod
phasia huiusmodi gaudet nobilitate cognoscere quam phasia huiusmodi.
Dicitur huiusmodi nobilitate cognoscere caritative translatum
vel cognoscere ab huiusmodi asportabili singulis nego. q. hoc ten-
libit e frate obitum sup. quaque p. d. mat. ex eo g. na-
ty. sit. At q. d. gaudet p. d. notretine e ingre officio in
quo potest huiusmodi nobilitate huiusmodi p. d. ad gaudere unum officium
nobilitatem huiusmodi postulat nobilitate diffinitio, nula in
p. d. potest huiusmodi et ferat extra suum obitum frate.
1021

Arg. 5° aliter spate potest diuinitas poni
in parte corporis, viz. gr. in lapide: q. e. cognitio uti, potest poni
in p. d. corporis. Dicitur autem potest poni in parte corporis in factum
de suum officium fratem. Condo faciendo suum officium fra-
tem nego aut e in eodem in eam. quia cognitio rei uti
spate, potest poni diuinitas in p. d. corporis, in faciendo in-
ita suum officium fratem, id est in reuendo iam frater
cognoscere. p. d. in corporis in eo eum in dixerit frater
cognoscere uti, sed huiusmodi fratem cognoscere uti, sicut huiusmodi
in dixerit frater gratus deo, sed huiusmodi fratem faciendo gra-
tum, id est gr. sicut q. d. lapis e in lapide, ut dicitur
gratus deo. sicut habeat gr. ita p. d. corporis e in
lapide, ut dicitur cognoscere cognoscere spate, sicut habeat de-
uinitas eum cognoscere.

1022 Arg. 6° obitum fratribus potest uideri e
obitum inerrabile. q. e. phasia corporis non spate
sive uter. Nego eam q. e. obitum inerrabile e solum e
obitum, deo met. infra obitum spate imo e phasia huiusmodi
sensibili singulis, res aut spate aut uti, inerrabile sub
satis sensibili. Considera mo respondendum e ad alium ar-
gum. de huiusmodi breuitate terminata e diuinitas
lytentionis q. d. sicut amantibus e fratribus q. d. quam
libet.

libet suspitionem ut patet ex mysterio incarnationis
vix aut utiq; in cognoscibili sublimitate corporis.

103 **Arg 7°** phasia perdit hanc usum
ho Sed in perdit hunc libum hoim singtem: go
perdit hoim hoim. Dicit nra perdit usum ho ut
ho quendam melon bono, ut significativum usq; hoim.
Tunc hoim hoim significati q; usum, nega q^a hoc modo
ho perdit ab ita ho hoim.

In tali phasia oratorum hinc sps, quae
usant in oratorum quae in cognoscunt ab hoim ostentis, quae
sunt repiae, conveniunt d; dylonem, amicitia d; mi-
militia. Sed de sps regiam rem hoim: go. A datiq; ex
spis in oratorum, deq; alio, nega nra q^a in ea ho
taly sps infunduntur ad ea ut autem no, d; regiam con-
ventionem d; dylonem singtem, vix qd in effate ho-
fugiat a sole ad umbram, a siti ad aquam, go aut fugiat
supum etc. Reliqua argo quae hic apertis solent soluta
manent supra sectione 2^a d; 3^a.

Section 4^a

Et usulas creata potit abstrahere utiq; dactem
divinitu

104 **Retr** nique d; C. C. d; abiq; Probant aliquo
qui abstrahere ute e trahere ad se unum relatiu; ab hoim
usuptos in trahit ad se hoim Sed factum in illud q; usq;
aij: go in potit abstrahere ute, siquidem abstraxio e
traxio ad hoim go ho longatit ita, qui q; usq; aijs
ut trahit ad se hoim. Hoc finium in videt fin-
um q^a si aijs isty resident in ita et aijs usuptaty
resident in usumptate. Sed ity ity cognoscit hoim
ho itud liberat d; aijs: go et aijs usumptaty amon-
tum itud liberat ad aijs: go aut ity d; d; factore
ad te

ad se obtem & voluptas dilata ferri in istud vi-
detr meru modus loquendi, utraque pro tendant in-
obtem lœ.

105 Probat alia 2° q^a abstractio utij tot fe-
ri potest q^a cum pœm q^a quib^{us} utē potest pœri de sui
impossib^{us}. Sed utē n̄ potest pœri de sui imposs^{ib} q^a cum
voluptatij. q̄o n̄ potest abstrahi p^a tale utij. Hoc
r̄as n̄ conuincit, q^a utē potest abstrahi ad uno istud
et pœri q^a utij alterius. Ituj si fiat tale utē eē abstr-
ctum; q̄o eī poterit abstrahi a voluptate, & pœri q^a utij
istuj.

106 Probat igitur resolutio q^a abstrahere utē &
supponere rem lœm ad r̄ij. ta impossibile ē q̄ ut voluptas
2° seperet rem lœm ad r̄ij. q̄o impossibile ē q̄ voluptas
tē abstrahat utē. Maior ē fortis miror q̄, q^a impossibile
ē q̄ voluptas tendant in utiq^{ue} obto, quin istud suppo-
nat cognitum, ex isto teste p̄nticipio apud philo^s & The-
ologos — n̄t molitem quin per cognitum: q̄o impossi-
bile ē q̄ voluptas tendat in rem lœm, quin eam
supponat abstractam q^a cognitum hōis r̄ariam at quem
quique eum voluptatij. Hoc f̄antim euidenti rem
concludit p̄nticipio 1° abstractioem utem q^a voluptas
sit p̄o loqua n̄ potest ferri in obtem quin istud su-
ponat cognitum: q̄o eī n̄ potest tendere in utē quin
supponat abstractum tale utē. comodo iud concludat
obto 2° abstractioem p̄nticipio ex solutioe arguim.

107 Contrariam In^{am} tamen p̄tē p̄nticipio
p̄nticipio d' Amiga in loq^a q^a Argues 2° istuj loquē-
do uirtutem istam seperat ad r̄ij. q̄o eī uolūp̄tatem
amand. H̄o lœm q̄ uolūp̄tatem p̄nticipio amand uirtutem
quē supponit cognitum: q̄o que supponit abstractioem
impossib^{us}

Instabit. Sed istud 1° abstractat uti & apprehensionem
 in 2° abstractio ut uti & iudicium. Sed separatur appre-
 hensionem istam: qd est voluntas, sed separatur uti
 abstractum & cognitionem abstractam scilicet 2° ut uti & iudicium
 autem. Est grauior inopia q abstractiore 2°. Ad 1°
 negato aut q abstractere 2° e 2° liberare aduicij, ju-
 rium aut qd supponit apprehensionem in separata natura
 orij, de quo infra. Ad 2° negato loam, q iudicium potest
 conservari sine apprehensione, & sine illa reparari suum
 actum. aut ut voluptatis n potest conservari sine pre-
 uia cognitione.

108. Arg 2° si q impossibile conservaretur aut
 voluptatis amari virtutem scilicet sine cognitione. Ubi ca-
 ndem virtutem, aut virtutem qd ea obtem aut uti
 voluptatis est apta priori de qd; qd aut est uti qd
 signum e qd aut voluptatis potest abstractere uti.
 Ad 2° nos potestur admittere eam suppositionem, q^a nostra
 conclusionis fundetur in ea qd sit impossibile aut uti
 voluptatis, qui potest dari & conservari sine preuia cog-
 nitione autem, si admitteremus suppositionem argi, admitteremus
 destructionem nostri fundi: nullo aut phisotomus
 nety admittere suppositionem impossibile, si destruantur
 funda suam resolutionum, admittit h^o grati 2° qd aut.

109. Act 2° negato 2° p^o aut, & loam. Quia
 in eo cum virtutem n potest denominari abstracta q aut
 voluptatis, Sed 162 q aut istud 1° abstractentem: ad eum
 nullo quo calor dicitur ab igne A & conservatur ab igne B
 n denominaretur dicitur ab hoc 2°. Sed a 1° igne si-
 quit ut suppono h^o ignis A producit talem calorem

110. Inferre qd in ea resolutione dicitur esse
 conservatum ab aut voluptatis. Hec est ratio q^a nulla
 causa

tanta dilite q̄ prius conseruare offiū, nisi illa que 1°
 potuit illis gaudere, ut p̄t in exemplo laborij proxi-
 mi. ut sumptus aut n̄ possit 2° abstrahere utē ut
 p̄t ex nostro scripto. Comp̄t̄ q̄ a data cognitiōe que
 tendat in ueritatem entij si aij utrumq̄ statij p̄cedat
 in bonitatem ejusdem entij et q̄ impossibile de p̄stata
 gnitione p̄tueret aij utrumq̄ statij, ex ita conseruatum
 ut ob̄iū utrumq̄ statij n̄ diliret uerum, nec eligite in aie
 2° ^{ut h̄} eligibile respicit aij it̄y, et bonit̄ respicit
 aij utrumq̄ statij, et in eo impossibile de p̄stata intelli-
 gibile entij in aie 2° p̄tueret ejus bonit̄. q̄o id di-
 cendum de aie utrumq̄ statij conseruato sicut ob̄iū cōe
 sine p̄uia cognitiōe tale in ob̄iū n̄ diliret intelli-
 gibile, sine cognitiōe in aie 2° sed tantum uoluntum
 111

Hec confirmatio n̄ e debiti, sed ejus
 ex p̄stato p̄cedit amabilia. Quod si conseruato iustitiam
 ita conseruatum ut ob̄iū aij utrumq̄ statij, ad id dilire
 ordinem ad itum, siquidem ad id conseruati ut eoy, ex p̄t
 ex cogit tale sit e sp̄iat̄ uerum et bonum: propter
 ego notari hanc ex p̄tationem p̄cedere amabilia, et
 respondio uerum quidem eē uolam dari formatiōem entij,
 quod sit bona, et n̄ e uera in ea rāe in qua bona e;
 sed e p̄tato uolam posse dari statij entij quod sit
 amata q̄ aion utrumq̄ statij, et n̄ sit eodem tempore cog-
 nita q̄ aion it̄y. Admissio aut̄ impossibile q̄ p̄tueret
 et amor de p̄stata cognitiōe, e ad m̄tendum e q̄ p̄t-
 ueret rāe amabilitati, de p̄stata rāe cognoscibilitati.

112
 Si uis statij amabili ad id dilire cog-
 noscibile, e statij amata ad id dilire cognita, q̄ in
 eligite amata, quā eligat̄ cognita, sicut n̄ eligite am-
 m̄t̄y, quā. Statij cognoscibile, unde sit q̄ impossibile
 de p̄stata

destrueret cogitio perseverante aut utrumptate, in diffie-
retis quo ad denominationem cogniti resistentem in do-
lo. Siquidem obliu amatum aduul censetur unum obiectum
a diu, et sic periat cogitio, in peribit ea denominatio
in eo casu impossibili.

113 **Cogitatio 2^a** q^a in nostra su^a uti in con-
sistit frater in dicitur, sed in ipsa na^a supponendo dicitur
efficiie preiudicantem. q^o dicitur utrumptate, perdat inue-
ntem q^o de ipsam frater utem, denominatio utiq^{ue} que per-
seueraret in obto aut utiq^{ue}, in proueniret ab au^o utiq^{ue},
sed ab au^o itiq^{ue} 1° abstractante. Hec hoc uideat in in-
teligibile q^o supoto una impossibili admittunt alia im-
possibilia, quod ex 1° sequitur, unde supoto q^o maneat
obitum q^o sicut sine dicitur p^ondente bene eligis obitum
denominari autem sicut a dicitur p^ondente sit ag^o
in existente. sicut q^o impossibile conseruaretur igitur in
p^oductu sine auat^o p^oductione, taly igitur denominaretur
in p^oductu a p^oductione in existente.

114 **Aug 3°** inpositio significatiu^o in hoc
uote ho, a impossibilis rei utiq^{ue}. Sed taly inpositio eiq^{ue}
utrumptate q^o dicitur utiq^{ue} potest abstractere uti. nego
com q^o sit utiq^{ue} imponat taly eroti significatiu^o
rei utiq^{ue}, q^o supponit au^o itiq^{ue} proponentem rem utem un-
de tota abstractio suponit^o facta ab au^o itiq^{ue}. Hec
ideo inpositio perseverat moralit^{er} in perseverante au^o
itiq^{ue}. A negto abstractum q^o sicut perseverat mo-
ralit^{er} inpositio ito perseverat moralit^{er} cognitio
supoas nariu^o ad factem inpositioem.

115 **Cogitatio 1°** utrem quamq^{ue} ferat in bonum in-
possibile a p^oductu polibite in dicitur epulere ex dicitur q^o dicitur
taly ex^o sicut ab itiq^{ue}, ut infra dicitur. Cogitatio 2°
p^oductu

posse quidem rectam divinitus gaudere effluere spiritum impressum
et expressam repraesentantem uti quoniam est potestatem habere in se
sicut lignum. Sed sicut lignum est lignum quod eam gaudere in
se habet abstractam sicut uti ita vel utitur.

116

Ex hac ratione habetur potestatem habere gaudere
in 110. Si enim in impossibile dicitur cognitio virtutis in se gaudere
raret autem virtuti amonstrationem virtutem. tunc autem in dicitur
contemneret sicut uti. Sed velut effluere quatenus contineret
effluere obivm cognitum, sicut in virtuti in dicitur abstracte
ut sicut ex eo quod divinitus gaudet effluere cognitioem re-
pente uti. ita est in dicitur continere sicut uti ex eo
quod divinitus velut effluere continet obivm cognitioem abstracta-
m uti.

117

Colige 3°. Num agendum in posse sicut abstracta
tunc uti quod dicitur quod sit dicitur agendum in posse cognitioem
Sed sicut gaudet effluere spiritum et gaudet abstractio autem dicitur
118 sicut quod sicut cognitioem apud sicut cognitioem ut
dicitur de capitulo sententia dicitur de qua quaque posse agendum
tunc quod sicut posse in sunt sicut cognitioem, tunc quod sunt ma-
ter. utitur autem sicut sit sicut quod est effluere posse cognitioem, sicut
in cognitioem, et abstractio uti sicut sit cognitioem.

Solutio 3^a

De ista divinitus abstracta uti.

118

Hoc est questio de Deo posse gaudere spiritum
impressum et expressam repraesentantem uti quod sicut in posse Deum
ita gaudere, et ita dicitur abstracte uti in sicut. Sed effluere
sicut est questio de Deo cogitando sicut meum spiritum reprae-
sentem uti, cogitat in uti et obivm sicut spiritum quod dicitur
negia resoluenda est sicut, resoluendum est Deum cogitando
medium confusum dicitur cognitioem confusa sicut ex uti
sicut medi, sicut in cognitioem est mediata, de qua in Curam in
sicut

presenti. Ita quae agitatur & cognitio divina (sicut) ad-
quata Primum per se possit partiri in duas partes, quarum una
repret hominem (sicut) et alia repretate generalitatem.

119 *Petrus* requirit de Patre. Quod dicitur alii, primum
istud cognitio ex sua essentia perfectione postulat cognoscere
res eo modo quo sunt a se. Sed non Primum a se. primum non est ali-
quid istud cognitio in abstracto uti. ex parte quae sit possimus
videre cognitionem divinam nominatam ad totum Primum
in duas partes, quarum una repret deum
non in humana dicitur, et alia repret deum generalitatem.
In parte repretiam nam humanam istam repret quod in se
est essentia detrahata ad generalitatem. quod ad istam repret
singularitatem. Vide disputacionem 2am in 2ss. si autem ea fractio
cognitionis divina in repretiam quodammodo nam essentia detrahata in cog-
nosceret nam quod est essentia, at quidem includeret imperfectionem,
et in imperfectio cognoscere rem quae est a se, et eam cog-
noscere quod est a se. Si vero imperfectio est quodammodo prelogan-
da ad cognitionem divinam.

120 Confirmatur quod sit in totum sit nobis cognos-
cibile per apprehensionem realem non est ita cognoscibile adeo,
quod apprehensio realis includit imperfectionem. quod sit in
totum sit nobis cognoscibile per abstractionem vel cognitio
non est ita immediate cognoscibile adeo quod abstractio est cognitio rei
quae est a se non quod est a se. ita autem cognoscere est imperfe-
ctio, quod fractio cognitionis divina repretiam nam prius ut enim
repretiam utem non debet repretiam essentiam detrahita-
tionem quam habet non Primum ad generalitatem. repretiam
autem nam Primum in repretiam essentiam detrahita-
tionem quam includit est repretiam cognitio. Sed repretiam
cognoscere est imperfectio excludenda a divina cognitione.
quod hoc est finitum quo excludo adeo abstractionem uti
etiam

est in opinione reatum, nam nominale est integrale, soli-
tuncam excludunt in abstractant uti nisi est cognitio in
Completo solum ⁱⁿ oblatum.

121 Consequenter in ^{com} dolent conuniti reales in
rio Lusitano, sig 1° est cognitio rei oblati modis quod sunt
cognoscibile. Sed res sunt cognoscibile ut uterque: quod Deus ita illa
cognoscit. Dicit mai cognoscit rei oblati modis quod sunt cog-
noscibile sine imperfectione, Conit. si sint cognoscibile, non
perfectione nego, est res sunt analogi cognoscibile, quod dicitur
frater, et fidem, et cognoscim confusam. et in rebus ex-
istit modis sunt cognoscibile adeo, quod ita cognoscere inuol-
uit imperfectionem ut dicitur sig 1° Solis.

122 Inferre quod Deus ignorat nam utem. Negati-
oem quod sit Deus 1° est gratia in abstractat uti, in inop-
trij Spiritus cognoscit nam utem, sicut cognoscit oblati fidei
et dicitur repraesentat confute in nostris Spiritus fidei et confute.
Deo sicut ex hoc in sequitur deum cognoscere quod fidem aut confu-
te, ita in sequitur quod abstractat uti. Sed sequitur quod Deus vid-
endo meum dicitur repraesentat uti velut fidei hoc iudicium
- hoc dicitur repraesentat dicitur in imperfecte nam Coem, quod non
loy in est repraesentat, Clare est perfecte sine determinate singuli.
Sed est dicitur Cognoscit diuine, in qua in dicit abstractio prati-
ca, nec confute, quod nota ad delendum in dicitur, quod hinc
potest fieri.

123 Sig 2° dicitur quod nos cognoscit diuina repr-
ante Primum in dicitur frater, quorum 1^a repraesentat nam, et
petre itatem, frater repraesentat nam in repraesentat singularem.
quod dicitur nam Coem. Dicit autem 1^a frater, quod nos in re-
grat frater singularem vel petre itatem, Condo in repraesentat
singularem radiale in dicitur nam in dicitur et dicitur
in ad singularem frater, nego.

Inhabilis

124 Sattab; ego potum conligere boni fructum
 diuine cognitionis, & gratiam quae ad nos totam nam sine de-
 priato in ad singularem quatenus: go illa fructus quatuor
 repraesentat. Neque autem si conligatur eorum fructus ut
 fructus diuine cognitionis, q^a inquit & uigoret alicuius diu-
 num & conligere illud & imperfectione, ea autem fructus in
 plures imperfectione ex nostro fructu. Tunc go nel po-
 tino creatura fructus primum potest diuidi in duas fructus
 & finitio, quoniam regit nam eam ut diximus, & p^a-
 te 2^a fructa.

125 Urgeb; Omnipotens diuina & equa perfecta
 ad diuina cognitio: Sed omnipotens in semper operatur
 perfectiori modo, siquidem sepe gaudet & imperfectione
 & possit producere perfectissimas: go est scientia in sem-
 per cognoscit modo perfectiore. Facta & minor Sed
 ea datur in ego eam q^a omnipotens diuina in operando du-
 bilet imperio diuine uoluntatis, quod modo delernit pro-
 ducere creatura magis perfectior modo magis perfecta, sem-
 per in ob fine perfectissimas, at modo cognitio diuina &
 inchoa nec potest in cognoscere obtem, ut & obtem bit
 narium & longum, alioquin in potest in cognoscere modo per-
 fectissimo. Dixi min eam facta, q^a licet omnipotens diu-
 na gaudet creatura imperfectione, & magis & formidat
 semper in operatur modo perfectissimas illa producendo
 a p^r ut causa 1^a hinc go diuina omnipotens in semper
 gaudet creatura perfectiore ita scientia diuina in
 semper cognoscit obtem in perfectissimas, negamus semper in cognoscit
 modo perfectissimas ex se cognitionis, & ut cognoscendo illa
 & ut sunt a p^r.

126 Arg 3^a cognitio diuina de Pro potest
 diuidi in duas fructus, quarum una regit etiam Pro
 possibiter

possibilem, & aliam existentiam. nam χ^a Theologos
 esse Creaturarum cognoscunt, & aliam divinam
 naturam sine singulari specie & existit Creatu-
 rarum cognoscunt, & scientiam habent, sine nisi-
 onis haec autem scientia sunt fractis, quo ad nos dicitur
 igitur est cognitio divina dicitur optum repraesentare nam locum
 potest dividi in duas fractis, quarum una attingit emi-
 diate meum optum, & alia est emidiate attingit
 nam locum ut obtinere talis optum; hoc autem dato se-
 quitur abstrahere emidiate ut, sicut emidiate itud cog-
 notit.

127. Retra dato ante & tua pbaie negotio locum
 quia sic scientia divina potest dividi in duas fractis
 in quibus fractis cognitio nostra obtinere perfectissime potest
 a. p. a. at vero divina cognitio repraesentare meum optum &
 potest partiri in duas fractis, & a fractis attingere emidiate
 obtinere optum, attingeret talem obtinere ut dicitur hoc non locum
 in sunt emidiate cognoscibile adeo, quia in sunt cognoscibile
 ut locum emidiate nisi non confuso: Sed igitur cognitio Dei
 meum optum repraesentare nam locum, cognoscere in locum ipso
 nam repraesentare dicitur. Cognoscere autem locum aliquod obtinere quod ali-
 unde per optum creatum repraesentare dicitur in cognoscere dicitur,
 ut exopto dicitur agendum de nobilitate.

128. Insuper Deus ab eterno cognoscit na-
 utis: Sed ab eterno in se non abstracto ab aliquo ut
 creatio: igitur in se abstracto adeo. Dicitur enim cognoscit abe-
 terno non abstractibile, & abstracto per se creatum po-
 tibile, & futuro, quia cognoscit emidiate nam abstracto
 utis, nego quia non utis non sunt ita cognoscibile emidiate
 a Deo, exopto finito: Sed sequitur eam cognoscit 2° &
 emidiate ab eterno abstractibile, & abstracto per se
 optum

2° p^o.

¶ 2° §. Sig^o 4° in Deo admittitur distinctio uirtutis sine imperfectione: igitur est admittatur abstractio uirtutis. Hæc tamen quædam ut admittatur in eo distinctio uirtutis, sufficit quod una frater quædam cognoscatur causam primam effici, & alia cognoscatur effici ex utraque causa cognita & tota collectione sine dependentia defectibili, et & perfecta repræsentare tam causam quam effici, siquidem utraque frater cognoscit suam essentiam singularem & clare potest esse: at uero in fratre cognoscitur non tamen daretur collectio, ut diximus supra. Hic aduertere me in negare posse diuinam cognitionem de Deo partiri in duas frater, quarum una cognoscatur non humanam, & alia petremitatem, sed altero frater frater ad non in cognoscitur non separatam a petremitate, sed tamen distinctam ab illa, siquidem cognoscitur non diu detrahit ad petremitatem: at uero autem in sufficit distinctio requiritur separatio & prædictio a se singulis, uero enim est indefinitione huius in & uero in uero, quæ sit cognoscatur ut distinctio a se, in cognoscatur separatam & prædictum ad detrahit in ad uero.

¶ 3° Infrater sit in Deo sit approbata a petremitate nulla est imperfectio quod cognoscitur diuina in se frater frater ad Deum diuinitate quædam in duas frater, quarum una repræsentat diuinitate totam non & altera petremitatem: igitur est in erit imperfectio quod frater una repræsentat quædam non sine detrahit ad petremitatem. Hæc tamen quædam tota distinctio frater cognitionis diuine sit amplexu suo conligendi & frater quod habemus in se est dignitate quædam in non & petremitatem, & hoc sine imperfectione sicut sine imperfectione

in perfectione cognitio divina indubitate facta ad laudem
 & efficitur dicitur a nobis in duos gradus, quorum unus
 attingat intellectum totam causam & alia efficitur. unde
 quod causa & effectus sunt duo obiecta distincta. Sed in his una
 gradibus cognoscit nam per se sine iis singulis ad petre-
 hitatem cognoscit completa factam nam, ut per exemplum
 deo in potestatem colligere factam cognoscit immediate
 nam loquitur. Deo quod distinctio cognitionis & rei divine
 est de compositione, quod in inveniunt imperfectionem, & hinc
 sum quodammodo & finitum in se, & hinc omnino indi-
 stinctum a se. Unde videmus quodammodo in tota facta, quod sunt
 potestati creature & dubitabile.

131. Arg. 3° Deus est aliquid entia
 rationis, quod habet hoc iudicium — impossibilitatis & Chimeram, im-
 possibilitatis & 4^a persona trinitatis, & sic: ego est ab-
 strahit uti. Hinc patet quod in factis, sicutum enti-
 um rationis nuda datur completio aut imperfectionis, datur
 in abstractione uti.

132. Instabit et Deus habet hoc iudicium
 — impossibilitatis & non loquitur a se. Sed in tali iudicio re-
 gratur immediate non loquitur. ego nego nam quod non loquitur
 & immediate repraesentat in iudicio divino & rationis supra
 factam. Dicit ergo istud iudicium Dei impossibilitatis quod existat
 a se. ista non quam colligit uti. istud creatur &
 sua & ratione. Sed potest adire Deus ego in colligis omni-
 vate istam nam uti, quod in eadem immediate cogno-
 scibilis & sua & ratione. Sed est novum quod iudicium divinum
 supponit essentiam & creatur, quod est verum & obe-
 terne hoc iudicium istud des — impossibile iudicium in
 gesturum, & in hoc iudicium supponit essentiam
 liberum iudicium absolute futurum. Inferi

132 Inferri igitur Deus abstrahit utra mediate
 1° quia quid sit de abstractione si abstrahere utra mediate
 2° nisi aliud sit quam cogitare immediate Spiritus Sanctus
 representat utra. Deus in perfectione sua cogit Spiritus
 omnes et Spiritus, et ita cognoscit quod in illis reperit utraque
 facta; sicut cogit autem fidei Spiritus, obscuras, aut erroneas,
 opinativas et sentibiles sine ulla imperfectione, obscu-
 ritate errore opinatione et sentibilitate: si autem dicitur
 significat abstrahere mediate 2°, negamus illam,
 de qua infra.

134 Repliatibus 1° Deus potest fabricare crea-
 tionem — hoc est ad se recipiat hominem utrumque: igitur Distingue mai
 potest fabricare eam prout si supponat Spiritus humanus abstractus
 et autem et potest fabricare hominem bonum, bono si ita in supponat nego, di-
 citur dicitur non recipiat hoc utrumque immediate in cognitione divina, nego, in-
 mediata in cognitione creaturae bono. Ita que Deus quando dicitur hoc est
 ad se dicitur — hoc recipiat in Spiritu creato et ad recipiat
 in alio Spiritu creato.

135 Repliatibus 2° licet in bono potestibus ita creatus
 adut Deus potest dicitur hoc est ad. Sed in supponat hoc abstractus
 et itum creatum, igitur tunc immediate abstraheret et cognitionem divinam.
 Spiritus mai adut Deus ita potest dicitur cognendo immediate hominem bonum,
 nego, affirmando dari a per finitum unde ita creatus si foret
 potestibus abstraheret hominem ad et prout hoc dicitur bono.
 igitur in ea supponat si Deus dicitur hoc est ad potestibus hunc
 et finitum bonum, finitum abstrahendi hominem et finitum abstrahendi
 ad si foret potestibus ita creatus qui abstraheret, unde num-
 quam Deus immediate cognosceret rem utrumque.

136 Arguitur 6° Deus cogit immediate Primum et Secundum
 convenire in re humana, igitur cogit immediate ipsam rem bonam.
 Dicit autem cogit ita convenire in re si fundamentaliter, bono, gratia
 nego

nego. Sed in cognitio immediate in Prio d. 1° dari funtionem unde
istis Creatis abstractat nam loim in cognitio coniectura Comensuratio
Sed q^a hoc dicit videtur nam loim.

137 Instab; Deus cognitio nam est verbum suarum
propriatum: q^o Sed proprietate emanant aia loi. q^o Cognitio nam loim.
Hego ming^o quando Deus cognitio nam est verbum propriatum
cognitio nam se causam phisicam idarum, na aut in causat de phisic
nisi singularata. Quando in phisicis dicunt proprietate emane-
re aia loi, itigibit de proprietate et loib; et hoc emana-
tio Sed cognoscit immediate p^o p^o Creatis, mediate in d. 2° p^o
Cognoscit diuina. Eodem modo dicendum Cognoscit diuina in cha-
gere immediate d. 1° nam antea ad dicit in 1° p^o, Sed id cogno-
re mediate d. 2° in p^o Creatis.

138 Solge 1° in idio excludit a Deo abstrac-
tionem utiq; q^a Deus faceret in iudicando de na aliter at que
e a p^r, in eo faceret sicut in phisic istis Creatis p^o ex eo Sed ex-
cludit adina cognoscit hanc abstractionem, q^a factis Cognoscit diu-
apponere nam debet non clare ut talis na e a p^r, aliter
est cognitio confusa, Sed na a p^r e abstrata ad diuina indu-
antem, q^o hi. Cognoscit nam sine ea determinate Cognoscit d. p^o.
Sicut qui cognoscit nam p^o at talem d. in cognitio destrate in sing-
tis cognoscit nam p^o p^o; hoc e unicum Sed exilat funtionem no-
tie reformationis.

139 Solge 2° in idio excludit hanc abstractionem a
Deo q^a p^o abstratio nec est libera nec naria in libera q^a cog-
nitio diuina naria tendit in obta in naria, q^a Deus in cogit
abstrahere atq; sic in multiplicata utantur finito: ego non
en illud regitio quia ^{si aliter} in implicaret abstratio d. post
ee naria si feret illa d. hanc narium d. est libera si fie-
ret tota d. hanc longior. Implet q^o abstratio utiq; in cog-
nitione diuina ex nostro finis.

Sectio 1^a

sectio 6^a

¶ *Itly angeliby potest abstrahere uite.*
 140 Non e questio de itly angelis intelligente
 per scientia super nate, nam questio hoc reseruada
 e intra sicut itum creatum, in ordine ad abstrahorem
 uton p scientia super nate. Ista questio hie e de itly
 angelis utente scientia nate tam sicut obia in euidentia
 quam sicut euidentia: obia aut in euidentia in angli
 nate intelligenti sunt selecta cordi humani & angelici
 futura intele contingentia, & super nate d. sicut. obia eu-
 entia sunt omnia principia nate & sy omnes utunt
 a p. r. quod euidentia patent itly angelis p spem eu-
 entem adeo infusij in sua creatioe, & eadem e questio
 de spem euidentis aquilibij. quibus notatij.

141 Dico 1° itly angeliby sicut obia in
 euidentia potest abstrahere uite. Est tunc p. r. q^a ut
 in rugnat d. perfectionem luminis nate, & hoc ut in euidentia
 sicut in euidentia, nec rugnat d. perfectionem itly an-
 gelici & sic limitatij: igit potest abstrahere uite. Confo-
 te q^a angelis sicut hoc obia potest p. r. apprehendere
 et facti exploraret sicut potest itly humanus. igit est po-
 test abstrahere uite, nec in hoc diversificat itly hu-
 manus ab angelis sed in eo qd. estibile & modus remouendi
 sit spem distij p. r. sicut in.

142 Dico 2° itly angeliby potest abstrahere
 uite sicut obia sibi nate euidentia, e magis dubia re-
 solutio, dependit in a potentia sicut d. alio d. sicut sicut
 tractat 3° in § 84. Licet q^a data qd. angeli in habent
 spem verum coram sed singulum in certum, & dato est qd
 necessitate ad apprehendendo qd. singte p. r. sicut in
 quod deo tenet & variabilior sicut in potest tam sicut in
 variabilior

variam angelis utendo indige spe cogitante Primo Vigor
p^o 2^{am} cognitionem & tua libertate cogitare solum nam huma-
nam relictam petrebitate, & in arillam: go tunc destrahet
utro.

143 Contrariet. 1° & 2^a locis spes euidentes ange-
lorum subducunt eorum libertati salsum quod 2° cogno-
it: go sicut data spe cogitante p^ota indicia euidentes, post
est angelus uti tali spe indige, & cogitare unum ve-
nium relictis aliis ita data spe cogitante in p^ota non
singltem, poterit q^o 2^{am} cognitionem uti tali spe indige
et cogitare solum nam relictam singltem. 1° & 2^a ity huma-
num potest abstrahere uti sicut oia euidencia: go id di-
citur de ity angelico.

144 Contrariam In am tenent p^ota & p^ota Vigor
quis. Atq^o 1° ity angelico operando nato sicut oia
euidencia potest cogitare res ut sunt a p^or sed a p^or
in sunt uty: go. Dicit niai potest cogitare res ut sunt
a p^or fundamentate, unde ut sunt p^ota nego niai
res igitur uty sunt a p^or fundamentate, quatenus a p^or
oia fundamentum ut abstrahant, et utraque cogit euidencia
ity angelico.

145 Insuper 1° ity angelico sicut euidencia
in potest cogitare res abstr atque sunt a p^or sed
si abstraheret utro cogitaret res abstr atque sunt: go niai
in potest cogitare res abstr atque sunt neque cogit
p^ota nego niai & laim. Non potest cogitare res abstr
at que sunt neque idest negando ity aliquid go habent
a p^or Vigor dicens nam humanam in p^or a p^or singltem, hoc
est i^o fatiam et ity in potest fieri sicut euidencia, potest
in cogitare res abstr at que sunt a p^or p^ota dicit p^or
fundamentate & cogitaret fraterem in d^o cogitendo, sicut niai
utro